

Čtení na pokračování,
Část 40.:

Sotos Chondropoulos:

Svatý Nektarios - Svátý našeho století

Kapitola XXXI/3 ... pokračování

Ve dvacátém třetím dopise napsal:

Pokoj je nebeský dar, který se neztrácí samotnými vášněmi, ale spíše jejich povahou, kterou získávají v okamžiku porážky či boje. Když v boji s nimi zvítězíte, skutečnost, že jste se nad ně povznesli, se vám stane příležitostí k nalezení nového štěstí a pokoje. Když budete poraženi, což se doufám nestane, zrodí to žal a zármutek ... Přesto, když po silném boji přichází lidské utrpení, a na chvíli převažuje hřích, potom je třeba jít znovu do toho a bojovat. S vytrvalostí bojující zvítězí a pokoj se navrátí ...

Ve dvacátém šestém dopise napsal svatý Xeně:

... Radím Ti, nenech se přemoci zármutkem a melancholií, protože to velmi ovlivňuje srdce sester. Tvoje odplata bude veliká, když budeš pro své sestry zdrojem štěstí. Radím Ti to, protože jsem tento princip ve svém životě přijal za vlastní, a chci, aby byl i tvůj. Pokud osvěžíš srdce svého bližního, a navíc srdce své sestry, která byla zbavena všeho ostatního a přijímá pouze tvoje duchovní osvěžení, pak si buď jistá, že to Boha potěší více než když mu obětuješ modlitby a dlouhý půst. Doufám, že všechny překonáte boj s pýchou, boj, který bude vždy přítomen. Je to jako mnohohlavá saň, jehož hlava byla odřata a přesto rychle vyrůstá další jiného tvaru a povahy. Ačkoliv jsme schopni zanechat za sebou svět i světské věci, i když jsme se vzdali každé tělesné radosti a trápíme tělo tím, že nekonáme jeho vůli, vidíme náhle, že se objevuje duchovní nemoc, která se mnohdy ukazuje jako neposlušnost, neukázněnost, dokonce jako obezřetnost, rozumování a hloubavost, a to neuvádím stěžování si a cokoliv dalšího může přijít na mysl ... Pod všemi těmito maskami je skryta ošklivost pýchy.

Ve svém dvacátém sedmém dopise (kromě dalších novinek a rad) oznamuje vytištěné Theotokaria (Bohorodičnu):

... Theotokarion, obsahující hymny k Bohorodici byl vytištěn. Dnes vám posílám další z mých prací, která už byla vytištěna pod názvem: Hieratikon Manual (Služebník). Rád bych věděl, zda se vám bude líbit jeho styl.

V té době se uvolnila diecéze Chalkida a obyvatelé této oblasti nemohli zapomenout na Nektariův pobyt v jejich zemi, přestože už uběhlo tolik let. Znovu se sjednotili a podnikli několik akcí, aby se k nim Nektarius vrátil jako biskup. Psali nejrůznější dopisy k řádným autoritám, sbírali podpisy a začali tisknout důležité články v místním tisku. Také Nektarios odtud dostal několik dopisů o jejich přání mít ho za biskupa. To způsobilo, že se opět jednou cítil nejistý a v situaci očekávání. Každý den a každou noc se za to modlil, a za budoucnost ubohých sester na Aegině. Co by se s nimi stalo, uvažoval ... Ano, ale co když je to vůle Boží, přemýšlel. Nikdy by nezpochybňoval vůli nejmilostivějšího Pána. Nektarios věděl, že Bůh ve své prozřetelnosti ví, jak se o všechno postarat.

Nektarios se rozhodl napsat 27.3. 1907 následující dopis:

... Lidé z Chalkidy se společně snaží, aby ze mě udělali biskupa jejich oblasti. Snaží se o to ústně i tiskem v jejich místních novinách ... Já však neznám výsledek jejich snažení. Modlím se, aby Hospodin zjevil něco některé z vás, zda je Jeho vůle, abych byl ustanoven biskupem na Chalkidě. Pokud je to Jeho vůle, ať se tak stane!

Pobouření mezi laiky a církevními autoritami pokračovalo. Střetli se ... Nektarios však zůstával v klidu a míru, aniž by se snažil zapojit do úsilí získat vážený trůn. Jednoduše čekal ... Církevní autority byla silná skupina, a ta vůbec nechtěla mít Nektaria na církevní pozici. Laikové, jako proud, který teče a ztrácí ve svém průběhu sílu, mohli nahlas hovořit, ale samozřejmě neměli tu moc.

Po třech měsících, na začátku léta, napsal Nektarios:

... Díky milosti Boží se mi daří dobře. Závěrečné zkoušky studentů jsou za námi a přijedu přesně za týden, pokud mě situace na Chalkidě nezdrží déle. Každopádně vám sděluji, že posvátný synod mě nechce mít biskupem, takže se zdá, že to není vůle Boží.

První dopis byl odeslán 21. října 1907 a píše se v něm:

Píšu tento dopis ihned poté, co jsem vstal z lůžka, abych vás seznámil se snem, který se mi zdál a velmi na mně zapůsobil. Zdálo se mi, že stojím u paty relikviáře sv. Mikuláše. Vypadal jako by spal. Ale současně jako by se hýbal. Pak otevřel oči, posadil se a vztáhl ke mně paže. Poklonil jsem se s úctou, abych ho políbil, ale on mně objal a třikrát políbil na ústa. Já jsem ho rovněž políbil. Poté, co mně objal, se na mne podíval a řekl: „Povznesl jsem tě vysoko, velmi vysoko, chci však, abys pro mně udělal stříbrný trůn.“ Jakmile to řekl, opět usnul a já jsem se probudil. Když jsem se probral, vzpomněl jsem si, že se mi tento sen už jednou zdál, vlastně jen před několika dny, ale zapomněl jsem to. Nyní jsem se rozpomněl, že mne světec v první snu rovněž políbil, ale nic neříkal. Až ve druhém snu mi něco sděloval a o něco žádal. Píši vám o tom, co jsem viděl, protože to na mně dělalo dojem zjevení a vzhledem k důrazu na oznámení i následujícím požadavku. Uvidíme, jestli je to pravdivý sen. Zdá se, že by mohl, ale měli bychom zůstat nestranní a nechat Hospodina, aby nás vedl k dobré práci. Kdysi jsem nechal vyzdobit chrám v Káhiře, který se honosí jménem sv. Mikuláše, a proměňoval cosi prostého v něco velikého. Nyní je to však poprvé, kdy jsem sv. Mikuláše viděl ve snu, nemluvě o tom, že by mě objal a hovořil ke mně. Ať je jméno Páně velebeno...

Druhý dopis byl odeslán 5.12.1907 a využil příležitosti k probrání velmi lichotivého dopisu, který mu poslala sestra Syngletiki, která byla světu známa jako Maria Chassiotis:

... Moje duše vůči Syngletiki ochladla natolik, že jsem se vůči ní stal lhostejným kvůli stavu její mysli. Mám vás všechny rád, drahé dívky, ne proto, že mne máte rády, ale protože milujete našeho Pána Ježíše Krista. Je to společná láska, kterou máme k Pánu, a je to tato láska, která vede mé srdce k lásce k vám, a to je to, co nás spojuje. Když jedna z vás sejme lásku ve svém srdci z Pána a nabídne ji pomíjivosti světa a vášni duše, potom se má láska vůči ní zmenší, protože odstranila Krista ze svého srdce a porušila tak pouto lásky mezi námi, protože svazek, který nás spojuje, je společná láska ke Kristu. Takže moje ochladnutí vůči Syngletiki bylo výsledkem jejího odklonu od Krista. Její láska ke mně je světskou láskou, a proto mé srdce nezahřívá, jelikož je cizí lásce Kristově. Nedokážu mít ve svém srdci dvě lásky, jednu svatou a druhou ze světa. Když taková láska vykvete v jedné osobě, dá zrodit nenávisti vůči této osobě u jiného. Když vykvete u dvou lidí, přináší erotické city neboli vášeň. Z tohoto důvodu jsme nuceni denně zkoumat, zda láska, kterou

cítíme, ať už je to vůči sobě navzájem, nebo k lidem opačného pohlaví či dokonce stejného pohlaví (zvláště když je vůči těm, kteří ji přijímají) je kvůli spojení s Kristem nebo z proudu světské lásky. Kvůli tomu budete schopni porozumět, proč jsou moje pocity, které jsem napsal o Syngletiki, tak silné. Chci ji přivést zpět k rozumu a přimět ji pochopit, že lidská láska, která začala v jejím srdci kvést, a která by se mohla obrátit ve vášeň, kdybych ji toleroval nebo se mi zalíbila, by ochladila její lásku k Pánu.

KAPITOLA XXXIII/3

Uběhl týden a Nektarios opět pomáhal svým bratrům a sestrám v Kristu. Jedna žena v zoufalém nouzi a trápení, kterou Nektarios neznal, k němu přišla pro pomoc a on jí nabídl značnou částku peněz. Costas Sakkopoulos stál to poledne u jeho kanceláře a byl tichý a bledý. Měl červené a vlhké oči.

„Co se stalo?“ zeptal se Nektarios, když ho uviděl. „Co mi chceš říct, Costasi?“

„Vaše Eminence, nedokážu se uklidnit. Nezáleží na tom, jak moc se o to snažím, má mysl to nedokáže přijmout ...“

„Vím, o čem mluvíš ...“

„Ale, copak je možné nedbat všech základních očekávání a opustit školu a spoustu lidí, kteří vás mají rádi, lidi, které jste učil, a stáhnout se na opuštěné místo, abyste byl blízko nějakým nevzdělaným a převážně neukázněným ženám?“

Nektarios se postavil a s vroucím pohledem se usmál. „Můj Costasi, víš, že v mém srdci není útočiště pro jakákoliv očekávání. Jediná věc, kterou si přeji, je moci přispět veškerými Bohem danými schopnostmi k podpoře naší nemocné pravoslavné církve. Naše sladké pravoslaví je náhodou jedinou archou Boží moci a pravdy s nesmírnou možností spasení, a naneštěstí na ni odevšad útočí. Zednáři, pseudofilosofové, materialisté, demagogové, vůdci národů a co je nejhorší, dokonce i duchovní jsou odpovědní za tyto útoky. Svatyně jsou pošlapané vlky v rouše beránčím a odborníky, kteří nedokážou odrazit útoky toho zlého. Začínám si myslet, že bych měl najít vhodné místo na Aegině, nejlépe blízko města, abych tam založil teologickou školu pro zbožné kazatele, kteří pak budou odcházet s naprostým sebezapřením a Božskou láskou kázat slovo Boží ...“